

SFS 2004:371

Utkom från trycket
den 2 juni 2004

Tillkännagivande av överenskommelser som avses i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål;

beslutat den 19 maj 2004.

Regeringen ger tillkänna följande.

Vid tillämpningen av följande bestämmelser i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål avses de överenskommelser som anges nedan.

1 kap. 5 § andra stycket

I följande överenskommelser finns bestämmelser om att rättslig hjälp skall lämnas i ärenden som handläggs i ett administrativt förfarande eller i ett annat förfarande än ett straffrättsligt förfarande:

1. artikel 49, punkt a, i konventionen den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet den 14 juni 1985, och
2. artikel 9.1 i konventionen om bekämpande av bestickning av utländska offentliga tjänstemän i internationella affärsförbindelser antagen den 17 december 1997 av Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD).

2 kap. 6 § andra stycket

I följande överenskommelser finns bestämmelser om att ansökan i vissa fall kan skickas direkt till svensk åklagare eller domstol:

1. artikel 15.2–15.5 i den europeiska konventionen den 20 april 1959 om inbördes rättshjälp i brottmål, och
2. artikel 24.2, 24.3 och 24.5 i den europeiska konventionen den 8 november 1990 om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott.

2 kap. 14 § tredje stycket

I följande överenskommelser finns bestämmelser om att en ansökan om rättslig hjälp inte får avslås om gärningen har karaktär av politiskt brott:

1. artikel 8 i den europeiska konventionen den 27 januari 1977 om bekämpande av terrorism,

2. artikel 11 i Förenta nationernas konvention den 15 december 1997 om bekämpande av bombattentat av terrorister, och

3. artikel 14 i Förenta nationernas konvention den 9 december 1999 om bekämpande av finansiering av terrorism.

3 kap. 1 § första stycket

I följande överenskommelser finns bestämmelser om vad en ansökan om rättslig hjälp utomlands skall innehålla:

1. artikel 3.2 och 14 i den europeiska konventionen den 20 april 1959 om inbördes rättshjälp i brottmål,

2. artikel 11.2 och 12.3 i överenskommelsen den 28 september 1983 mellan Sverige och Ungern om inbördes rättshjälp i brottmål,

3. artikel 7.10 i Förenta nationernas konvention den 20 december 1988 mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen,

4. artikel 11.2 i överenskommelsen den 10 februari 1989 mellan Sverige och Polen om inbördes rättshjälp i brottmål,

5. artikel 6.2 i överenskommelsen den 14 december 1989 mellan Sverige och Storbritannien och Nordirland om tvångsåtgärder och förverkande avseende vinning av brott,

6. artikel 27 i den europeiska konventionen den 8 november 1990 om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott,

7. artikel 5 och 10.3 i överenskommelsen den 18 december 1998 mellan Sverige och Australien om inbördes rättshjälp i brottmål,

8. artikel 11 i överenskommelsen den 15 februari 2000 mellan Sverige och Kanada om inbördes rättshjälp i brottmål, och

9. artikel 18.15 i Förenta nationernas konvention den 15 november 2000 mot gränsöverskridande organiserad brottslighet.

3 kap. 2 § andra stycket

I följande överenskommelser finns bestämmelser om att ansökan kan skickas direkt till behörig myndighet i den andra staten:

1. artikel 15.2–15.5 i den europeiska konventionen den 20 april 1959 om inbördes rättshjälp i brottmål,

2. artikel 24.2, 24.3 och 24.5 i den europeiska konventionen den 8 november 1990 om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott, och

3. artikel 53 i konventionen den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet den 14 juni 1985.

5 kap. 1 §

I följande överenskommelser finns bestämmelser som innehåller villkor som begränsar möjligheten att använda uppgifter och bevisning som har erhållits från annan stat:

1. artikel 7.13 i Förenta nationernas konvention den 20 december 1988 mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen,

2. artikel 50.3 i konventionen den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet den 14 juni 1985,

3. artikel 32 i den europeiska konventionen den 8 november 1990 om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott,
4. artikel 8.2 och 8.3 i överenskommelsen den 18 december 1998 mellan Sverige och Australien om inbördes rättshjälp i brottmål,
5. artikel 14 i överenskommelsen den 15 februari 2000 mellan Sverige och Kanada om inbördes rättshjälp i brottmål, och
6. artikel 18.19 i Förenta nationernas konvention den 15 november 2000 mot gränsöverskridande organiserad brottslighet.

5 kap. 2 §

I följande överenskommelser finns bestämmelser om att rättslig hjälp som lämnas till annan stat får förenas med villkor i vissa fall:

1. artikel 13.4 i överenskommelsen den 28 september 1983 mellan Sverige och Ungern om inbördes rättshjälp i brottmål,
2. artikel 7.14 i Förenta nationernas konvention den 20 december 1988 mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen,
3. artikel 13.4 i överenskommelsen den 10 februari 1989 mellan Sverige och Polen om inbördes rättshjälp i brottmål,
4. artikel 5.3 i överenskommelsen den 14 december 1989 mellan Sverige och Storbritannien och Nordirland om tvångsåtgärder och förverkande avseende vinning av brott,
5. artikel 32.1 och 33.2 i den europeiska konventionen den 8 november 1990 om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott,
6. artikel 7 och 8.2 i överenskommelsen den 18 december 1998 mellan Sverige och Australien om inbördes rättshjälp i brottmål,
7. artikel 5.1, 13.1 och 14.2 i överenskommelsen den 15 februari 2000 mellan Sverige och Kanada om inbördes rättshjälp i brottmål, och
8. artikel 18.20 i Förenta nationernas konvention den 15 november 2000 mot gränsöverskridande organiserad brottslighet.

5 kap. 5 och 7 §§

I följande överenskommelser finns bestämmelser om immunitet:

1. artikel 12 i den europeiska konventionen den 20 april 1959 om inbördes rättshjälp i brottmål,
2. artikel 9 i överenskommelsen den 28 september 1983 mellan Sverige och Ungern om inbördes rättshjälp i brottmål,
3. artikel 7.18 i Förenta nationernas konvention den 20 december 1988 mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen,
4. artikel 9 i överenskommelsen den 10 februari 1989 mellan Sverige och Polen om inbördes rättshjälp i brottmål,
5. artikel 14 i överenskommelsen den 18 december 1998 mellan Sverige och Australien om inbördes rättshjälp i brottmål,
6. artikel 9 i överenskommelsen den 15 februari 2000 mellan Sverige och Kanada om inbördes rättshjälp i brottmål, och
7. artikel 18.27 i Förenta nationernas konvention den 15 november 2000 mot gränsöverskridande organiserad brottslighet.

I följande överenskommelser finns bestämmelser om att immunitet skall gälla även när en frihetsberövad person förts över till Sverige:

1. artikel 11.1 första stycket och 12 i den europeiska konventionen den 20 april 1959 om inbördes rättshjälp i brottmål,

2. artikel 7.4 och 7.18 i Förenta nationernas konvention den 20 december 1988 mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen,

3. artikel 13.3 i Förenta nationernas konvention den 15 december 1997 om bekämpande av bombattentat av terrorister,

4. artikel 14 i överenskommelsen den 18 december 1998 mellan Sverige och Australien om inbördes rättshjälp i brottmål,

5. artikel 9 i överenskommelsen den 15 februari 2000 mellan Sverige och Kanada om inbördes rättshjälp i brottmål,

6. artikel 16.3 i Förenta nationernas konvention den 9 december 1999 om bekämpande av finansiering av terrorism, och

7. artikel 18.10 och 18.27 i Förenta nationernas konvention den 15 november 2000 mot gränsöverskridande organiserad brottslighet.

Detta tillkännagivande ersätter tillkännagivande (2002:788) av överenskommelser som avses i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål. Tillkännagivandet är föranlett av att Sverige har tillträtt Förenta nationernas konvention mot gränsöverskridande organiserad brottslighet (Palermokonventionen).

På regeringens vägnar

THOMAS BODSTRÖM

Ulf Wallentheim
(Justitiedepartementet)